

marcus marc

maskers vallen af

alle informatie over marcus marc

marcusmarc@sfr.fr

marcusmarc.blog4ever.com

www.facebook.com/marcusmarccotignac

Marc Fastenaekels

2081 route d'Entrecasteaux

83570 Cotignac

France

iedere overeenkomst met bestaande personen en
toestanden is louter fictief

*“politiekers zijn er om onze vrijheden te
beschermen, niet om ze af te nemen”*

eerste druk: 15 mei 2019

* 1 * zaterdag 3 juni 2017 – 22 uur

‘Ik moet plassen.’

‘Heb je al gezien wat een rij er staat aan beide wc’s?’

Drie jonge vrouwen bewegen sensueel op de geïmproviseerde dansvloer in de tuin van de pastorie waar niemand aandacht heeft voor de verdorde hagen palm, aangetast door een regionaal heersende rupsenplaag. Ze zijn verkleed als sexy nonnetje. De eenzijdige invulling van hun verkleedpartij benadrukt vooral het zinnenprikkelende aspect. Nergens ter wereld zie je een non rondlopen in een zwart kleed dat nauwelijks de billen bedekt. Het diepe décolleté is evenmin de snit die je volmondig associeert met het vrome gewaad van een kloosterlinge. Het masker van Soeur Sourire daarentegen laat geen twijfel bestaan over het religieuze karakter van hun verleidelijke vermomming. Het tweekleurige hoofddeksel waarvan de witte rand het voorhoofd verdoezelt en de zwarte kap die de rest van de haren verbergt, roept bij zestigers frustrerende herinneringen op aan de strenge kloosterzuster die hun jeugd in de ban hield van preutse gedachten.

De plaatselijke jeugdvereniging kwam met het lumineuze idee aandraven om een verkleed bal te organiseren. In het begin stootte het op een onverzettelijk veto van de voltallige gemeenteraad. In deze woelige tijden van aanslagen en vluchtelingen moet je de kat niet bij de melk zetten, was hun argumentatie. Dat de jeugdbeweging de politie nodeloos op kosten had gejaagd door een ontvoering als kampspel op touw te zetten, zinderde nog na in het getormenteerde geheugen van

de politici. De reputatie van het jonge volkje had daardoor een flinke deuk gekregen. Ze bleven echter aandringen en zouden een aantal veiligheidsmaatregelen in acht nemen. Ze beloofden om de vier toegangswegen af te sluiten. Iedereen die de tuin van de pastorie binnen wou, moest zich eerst zonder masker presenteren aan de veiligheidsmensen. De schabouwelijke muur, die de binnenplaats gedeeltelijk omringt en de enen als cultureel erfgoed bestempelen terwijl anderen die bakstenen constructie in verval als de grote hinderpaal aanklagen voor het ontluiken van een dorpskern, was een bijkomend pluspunt om ongewenste indringers te weren. Ze zouden de extra kost zelf financieren. Het was onduidelijk wat het standpunt deed veranderen op het College van Burgemeester en Schepenen: het aangepaste veiligheidsaspect of het sterk gereduceerde kostenplaatje. Belangrijk was dat ze toestemming kregen. De meest kordate leden van de jeugdvereniging voelden zich geroepen om de public relations van hun activiteit in handen te nemen. Ze konden onverdroten aan de slag. De vergaderingen volgden elkaar in strak tempo op. Ze zouden bewijzen tot wat ze in staat waren. Hun organisatie zou in de wijde omgeving stof doen opwaaien. Toen wisten ze nog niet wat de oorzaak zou zijn van de storm die hun verkleedpartij zou teweegbrengen.

De drie meisjes genieten van de aandacht die ze krijgen. Ze gaan onstuimig tekeer. Even verlost van hun recente veroveringen. Drie sympathieke knullen die niet konden weerstaan aan de duivelse bekoring van drie aantrekkelijke kloosterlingen die hun geloften van kuisheid in de vergeethoek geduwd hebben. Als kwijlende hondjes hun meesteres achterna hollend, dromend van de beloning die hun slaafse

onderdanigheid in het vooruitzicht stelt. Aanschuiven voor een pak friet om hun hongerige veroveringen te plezieren.

Een enthousiast bandje covert haast vlekkeloos “Sultans of Swing” van Dire Straits. De bevlogen muzikanten zetten de kleurrijke massa in beweging. Op en naast de houten vloer. Plastic beker in de hand. Figuren uit de stripwereld, tv-personages of beroemdheden, weggeplukt uit het dagelijkse leven. Keuvelend en druk gesticulerend. Kermit de Kikker leunt nonchalant tegen een afgeknotte treurwilg. Hij heeft de nonnetjes in zijn vizier. De uitpuilende ogen achter het grasgroene masker laten het meisje dat zojuist iets toegeroepen heeft aan haar vriendin, niet meer los. Onbeweeglijk als een reptiel dat op zijn prooi loert. Het sexy nonnetje windt hem op. Bepaalde delen van haar lichaam in het bijzonder. Het is hem niet ontgaan dat ze geen beha draagt. Van de anderen weet hij het niet. Bij haar valt het op omdat haar kleed iets te ruim is en het décolleté niet nauw aansluit bij haar boezem. Zonder zijn kop te bewegen verplaatsen zijn donkere ogen, verscholen achter het magische masker, zich naar een buikdanseres in oosterse klederdracht. Ze is het nieuwe doelwit van zijn wellustige aandacht. Ze beweegt zich gracieus. De handen sierlijk in de lucht. De gladde buik als opvallend instrument. Een wit bovenstuk met een paar gecentreerde rode lijnen. Een rode, lange rok en een siergordel in dezelfde kleuren als het borststuk waardoor de strakke buik opvalt. Haar krullende haren worden bij elkaar gehouden door een soort minicorset dat de lange streng omknelt. De bloem in het haar evenaart in furieuze felheid haar vuurrode lippen.

‘Ssst, ik weet dat te omzeilen. Ik heb namelijk een aantal jaren op het appartement van de pastorie gewoond. Met mijn ouders.

Als de pastoor nog zijn zelfde gewoonten heeft ...,’ schreeuwt ze in het oor van haar vriendin om het geluid te overstijgen.

‘Als het lukt, laat het me dan weten, ik heb ook geen zin om zo lang aan te schuiven. En wie weet hoe die wc’s er uitzien.’

‘Tot straks.’

Ze verlaat swingend de dansvloer, het ritme van de muziek dirigeert haar prikkelende lichaam. Ze begeeft zich naar de achterzijde van het gebouw. Ze negeert de rij van wachtenden die alsmaar blijkt aan te zwellen. Af en toe knijpt ze de knieën tegen elkaar.

‘Pastoor Benedikt, wees trouw aan je regels,’ prevelt ze.

Het is hoogdringend. Ze merkt niet dat Kermit haar op ruime afstand volgt. Nog minder heeft ze aandacht voor de buikdanseres die haar onopvallend achterna fladdert. Aangekomen bij de achterdeur, controleert ze met snelle hoofdbewegingen of er iemand in de buurt is. Omdat ze dringend naar het toilet moet, gebeurt het checken onzorgvuldig.

‘Bingo,’ fezelt ze wanneer ze vaststelt dat de achterdeur niet op slot is.

Er zijn nog zekerheden in de katholieke kerk. De dorpspastoor heeft, zonder dat het ergens geschreven stond, beslist om die deur dag en nacht open te laten zodat de bewoners van het appartement onbeperkt van de tuin kunnen genieten. Het toilet bevindt zich onmiddellijk rechts. Ze sluit de deur nog sneller dan ze die geopend heeft. Ze haast zich. De druk op haar blaas is haast onhoudbaar. Ze ploft neer op de wc-bril. Geen seconde te vroeg. Een bevrijding. Ze kon wel niet in haar broek doen, want die heeft ze niet aan.

Een weddenschap onder de drie vriendinnen. Geen ondergoed. Alleen de gedachte al, windt haar op. Riet had

eerst hevig tegengestribbeld. Ze wordt streng christelijk opgevoed. Dat ze op zoek was naar wraak en het fatsoen vandaag wou bannen, had ze haar vriendinnen niet verteld. Het tegenspartelen was een gepland toneelstukje. Uiteindelijk leek ze onder de morele druk van haar twee vriendinnen te bezwijken. Ze hadden nogal wat afgelachen bij haar thuis toen ze zich aan het aankleden waren. Als opgewonden pubers die voor het eerst mochten uitgaan. Ze liet haar Nederlandse vriendinnen als eersten hun kleed kiezen. Zij kwam als laatste aan de beurt. De grootste maat bleef over. Ze kreeg nogal commentaar van haar moeder. Nog een geluk dat die niet opmerkte dat haar dochter met de handen op de rug het decolleté een zediger uitzicht gaf. Een strenge bolwassing was niettemin haar deel. Was dat er nu niet over? “Mama, we leven in de eenentwintigste eeuw”, had ze geantwoord. Haar moeder argeloos om de tuin geleid. Hun ondergoed of het ontbreken ervan bleef een geheim onder de drie vriendinnen.

Ze geniet van het urineren als van een kortstondig orgasme. Een opluchting. Het genot verandert in huivering als ze de klink ziet bewegen. De pastoor? Dat kan toch niet. Zijn wekelijkse gewoonte om bij de kloosterzusters in Halle te blijven eten, was voor hem een elfde gebod. Iemand van het appartement? Gebeurde vroeger, toen zij er woonde, nooit. Nog zo'n ongeschreven wet. De deur gaat langzaam open. Genante situatie en opkomende schroom. Een buikdanseres, huppelend als een verloren gelopen hinde, kijkt haar onschuldig aan.

‘Kun je niet kloppen?’ reageert het nonnetje dat onbeholpen haar blote billen wil verbergen.

Ze sjort nadrukkelijk aan de onderkant, alsof ze als een preutse tiener beschaamd is over de lengte van haar kledingstuk.

‘Sorry, ik ben je gevolgd. Ik dacht bij mezelf: die weet misschien een wc staan waar je niet moet aanschuiven. Gelijk had ik. Bovendien, de deur was niet op slot.’

‘Ze is nu helemaal van jou,’ blaft het jonge nonnetje.

Ze gunt de indringster geen blik terwijl ze de wc verlaat. Ze vertikt het om de deur te sluiten. Die blijft op een kier staan. Ze verdomt het om te signaleren dat de deur geen slot heeft.

* 2 * zaterdag 3 juni 2017 – 23.55 uur

‘Dat kan toch niet. Ik had hem in mijn achterzak gestoken.’

Fadil praat tegen zichzelf. Ongestructureerd doorzoekt hij de auto. Eerst achteraan. Tussen de kussens. Onder de zetels. Vooraan. Hij grijpt met zijn linkerhand het stuur vast en laat zijn rechterhand onder de chauffeurszetel glijden. Tasten. Stof en kruimels, voor de rest niks. Of toch? Niet van hem. Terwijl hij met zijn rechterhand op de zetel steunt, komt hij met de linkerhand aan het stuurwiel overeind. Toch geen van die twee ... Zweetdruppels verschijnen op zijn aangezicht. Waarom moest hem dit overkomen?

‘Ook dat nog,’ mompelt hij terwijl hij blauwe zwaailichten ziet weerkaatsen in de zijruit.

Een gedecideerde bestuurder in politie-uniform stapt uit. Resoluut richting Fadil. Een kale man, rond gezicht, blozende kaken. Kegie achtergelaten in de dienstwagen. Een geconstipeerde stem waarvan het gestotter uitsterft als een deinende golf op een zanderig strand.

‘Wel, wel, wel, wat is er hier gebeurd?’

‘Iemand heeft tegen die bloembak gereden.’

‘Iemand?’

‘Ja, ik ken die persoon niet.’

‘Hoe bedoelt ge?’

‘Ik weet het niet.’

‘Hoe, ge weet het niet? Waar waart ge dan?’

‘In de auto, meneer. Ik zat achteraan. Ik heb het ongeluk niet goed zien gebeuren.’

Ondertussen krijgt de kale inspecteur het gezelschap van zijn collega. Die steekt beide duimen tussen zijn brede gordel

waaraan een matrak hangt. Hij blijft stokstijf staan. De borst vooruit. Met de kolderieke gelaatsuitdrukking van een Afrikaanse dictator.

‘Patrick, deze gast hier beweert dat hij in de auto zat, op de achterbank. Hij weet niet wie met de auto reed. Ik heb de indruk dat hij ons voor een stelletje imbecielen neemt. Weeral een nieuwe Belg die denkt dat hij in de woestijn aan het rijden is en alleen maar kamelen op zijn weg kan tegenkomen.’

‘En die gelooft dat hij met ons voeten kan rammelen,’ voegt zijn collega er smalend aan toe.

‘Nietwaar. Ik zweer het bij Allah. Ik reed niet. Ik deed autostop.’

‘Dus, als we deze wagen op vingerafdrukken en DNA laten onderzoeken, dan gaan we uw vingerafdrukken niet terugvinden op het stuur,’ vertaalt de kale hoofdinspecteur de woorden van Fadil.

Allah maakt weinig indruk op hem, ondervindt Fadil.

‘Neen, natuurlijk ...’

De beelden van de zenuwachtige zoektocht rollen voor Fadils geest af. Paniek en angstzweet nemen het over. Ze verdrijven zelfzekerheid en logica.

‘Wel, toch aan het twijfelen. Heeft Allah u ingefluisterd om de waarheid te vertellen?’

Fadil slaat de handen voor het gelaat. In welk wespennest is hij terechtgekomen? Autostop doen om nog tijdig in het station van Halle te geraken. Hij was beter wat vroeger vertrokken. Of geen ruzie gemaakt.

‘Ik heb mijn gsm verloren, meneer. Ik heb gans de auto afgezocht en heb daarbij het stuur aangeraakt.’

‘Hela, kerel. Nog eens, neemt ge ons voor uilskuikens? Als ge, zoals ge beweert, achteraan in de auto zat, waarom gaat ge dan uw gsm vooraan in de wagen zoeken?’

‘Ik was in de war. Ik weet het niet. Dat was dom, ja. Ik zweer het, ik zat niet achter het stuur.’

‘Kom maar mee naar de combi. Blazen. Of drinkt ge geen alcohol, zoals alle goede moslims? Ik zou ze echter niet te eten willen geven al die hypocrieten die in het geniep drinken.’

‘Ik heb niet gedronken, meneer.’

‘Blazen. Patrick, ik hoor dat er een oproep is, gaat ge eens luisteren?’

‘Komt in orde, Freddy.’

Freddy begeeft zich met Fadil naar de combi. Hij onderwerpt hem aan een alcoholcontrole. Die is negatief.

‘Ziet u wel, u moet me geloven,’ laat Fadil opgelucht weten.

‘Het is niet omdat ge niet gedronken hebt, dat ge zomaar ergens moogt tegen rijden,’ onderdrukt Freddy snel het ontluikende optimisme van zijn verdachte.

Ondertussen heeft Patrick zich bij zijn collega gevoegd. Hij heeft zijn kepie afgenomen en krabt in zijn platgedrukte haar.

‘Het was een oproep voor een gestolen auto. Een grijze BMW X5 met nummerplaat...’

Patrick overloopt zijn aantekeningen, kijkt dan op, richting geaccidenteerde auto.

‘Freddy, ge gaat me niet geloven. Dat is deze auto. Van onze Marokkaanse vriend.’

‘Ha, onze Marokkaanse vriend is niet alleen een brokkenmaker maar ook nog een dief.’

‘Ik ben geen Marokkaan. Ik ben Belg. Ik heet Fadil Peeters. Mijn vader is een Vlaming, mijn moeder is Marokkaanse. Ik

woon al sinds mijn geboorte in Beersel. En ik heb geen brokken gemaakt. En evenmin een auto gestolen.'

'Freddy, ik stel voor om hem mee te nemen naar het bureau.'

'Wacht even, Patrick. Ik wil eerst uit zijn mond horen wat hij ons nog meer op de mouw wil spelden. Vertel eens, vriend. Wat kunt ge ons nog meer vertellen dan dat ge niet achter het stuur zat?'

'Ik was in Dworp, in Wauweringen autostop aan het doen. Ik hoopte zo nog mijn trein te halen. Ik heb een studentenkot in Brussel. Ik was thuis wat laat vertrokken.'

'Oké, onze vriend studeert, Patrick. Hebt ge dat gehoord? En dan?'

'Er stopte een auto. Een donkere BMW. Vooraan zaten twee jongens en achteraan twee meisjes. Ik moest achteraan plaats nemen. Eén van de meisjes was uitgestapt. Ik zat dus op de achterbank, tussen de twee meisjes. Ik ...'

'En ge hebt uw handen kunnen thuishouden?'

'Meneer, waarom wilt u mij altijd beschuldigen? Omdat ik een getaande huidskleur heb?'

'Antwoord op mijn vragen. Kunt ge één of meerdere van die personen beschrijven?'

'Alleen één van de meisjes. Het was donker in de auto. Ik heb alleen het meisje dat uitgestapt was, kunnen observeren.'

'Alleen maar observeren?'

Fadil doet alsof hij die opmerking niet gehoord heeft.

'Ze was zwart van haar, een fijn gezicht, rode lippen. Zwarte ogen, slank ... denk ik.'

'Namen?'

'Ze hebben zich niet voorgesteld. Juist voor het ongeluk heb ik de jongen die naast de bestuurder zat, "Ben" horen roepen.'

'Ge hebt het ongeluk zien gebeuren?'

‘Ik was niet naar de straat aan het kijken. Ik hoorde enkel een lichte aanrijding. Ik vermoed dat de chauffeur niet attent was en de bloembak niet tijdig heeft opgemerkt.’

‘Te zeer in beslag genomen door de jonge meisjes? Nog iets?’

‘Ja, bijna vergeten. Ze waren verkleed. De meisjes als non. De jongens als toreador. En ze hadden een masker op.’

‘Moeten we dat nu allemaal geloven? Of verzint ge dat hier ter plaatse? Hoe kunt ge een van de meisjes herkennen als ze een masker droeg?’

‘Ze had haar masker even afgenomen.’

‘Heeft meneer zijn pas bij?’

Fadil tast naar zijn achterzak. Hij slaakt een zucht van opluchting. Zijn portefeuille steekt nog op zijn plaats. Hij haalt er zijn identiteitskaart uit. Hij wil ze aan Freddy overhandigen. Die rukt ze ruw uit zijn handen.

‘Hier. En daar staat het. Belgische nationaliteit.’

Fadil laat zijn vinger demonstratief achter op het vak nationaliteit.

‘Moet ik dit als smaad aan de politie interpreteren? Denkt meneer dat we niet kunnen lezen?’

‘En uw rijbewijs?’

‘Heb ik niet. Ik reed ook niet.’

‘Kom maar mee naar onze combi. We zullen uw verklaringen rustig noteren op het bureau. Dat meneer maar eens goed nadenkt of hij de waarheid gaat vertellen of niet.’

Fadil snapt dat tegenpruttelen geen zoden aan de dijk zal brengen. Met deze vooringenomen geesten en bekrompen mentaliteit valt er niet te redeneren. Hij ondergaat gelaten het vooroordeel van de politieagenten. Hij volgt hen gedwee.

‘Patrick, neemt jij contact op met de takeldienst? Ik denk dat deze wagen niet meer op eigen houtje bij zijn eigenaar zal geraken.’

Freddy is de enige die met zijn grappig bedoelde uitspraak zijn lachspieren aan het werk zet. Fadil vraagt zich bezorgd af hoe zijn ouders zullen reageren wanneer ze horen dat ze hun zoon moeten bezoeken in de gevangenis. En zijn vriendin? Of heeft hij zich met die bedenkingen al neergelegd bij de meest pessimistische gevolgen?

* 3 * zondag 4 juni 2017 – 7 uur

C'était le quatre juin et le soleil tapait depuis le matin.

Daans diepe stem verliet als eerste de radio nadat Jozef gewekt werd door zijn smartphone. De kerel die de playlist samengesteld had, had blijkbaar goed geluisterd naar de eerste woorden van dit lied. Het had er alle schijn van dat het zo'n vooroorlogse zomerdag zou worden waar onze grootouders een patent op claimden. De aanhoudende hittegolf en het warme timbre van de zanger zetten de weersvoorspellingen buitenspel. De melodie zou de hele voormiddag door Jozefs hoofd weerklinken. Maar de stem die hem opbelde, had minder vrolijk nieuws. Een ontbijt met koffiekoeken, dampende koffie en het rustig overlopen van het nieuws op zijn iPad kon hij vergeten. Brigitte, zijn vrouw, kreeg het monopolie over de huiselijke tijdsbesteding van de zondagochtend.

Jozef, geknield bij een naakt meisjeslichaam schudt bijna onzichtbaar het hoofd heen en weer. De jonge vrouw negeert de omgeving als een onschuldig model klaar om vereeuwigd te worden. Haar waarschijnlijk geleende garderobe ligt verspreid over de vloer. Ze is uitgedost zoals een buikdanseres die je soms ziet in een Marokkaans of Tunesisch restaurant waar men couscous serveert. Het gescheurde oosterse kleed rechts van haar. Het slipje dat in een hoek van de wc opgepropt ligt, maakt ongetwijfeld deel uit van haar tenue. Zelfde bordeauxrode kleur. Je zou denken dat ze ligt te slapen. Berustend in een maagdelijke onschuld. De wetsdokter dompelt Jozef in de gruwelijke realiteit. Verkracht en vermoord. Bestaat haast geen twijfel over. Gewurgd volgens

de wetsdokter ofschoon hij daar pas uitsluitel over kan geven nadat hij haar verder onderzocht heeft. De striemen in haar hals doen hem twijfelen. Ze lijken hem te licht om de dood als gevolg te hebben. De technische recherche heeft rond haar neus en mond minieme vezels gevonden. Donkerblauw. Misschien gestikt. De sporen van verkrachting zijn niet te loochenen. De opgedroogde vlekken op haar slipje zijn ontegensprekelijk sperma. Een uitgesproken knap meisje. Haar identiteit is gekend. De wijkagent herkende haar. Marijke Deboeck. Ze moest nog tweeëntwintig worden. Geen handtas. Geen geld. Geen smartphone te vinden. Eigenaardig. Welke dame van haar leeftijd bezit geen smartphone? Waarschijnlijk meegenomen door de moordenaar. Waarom moest er een einde komen aan dit jonge leven? Op de verkeerde plaats? Of doelbewust door haar moordenaar naar deze plaats gelokt? Wel een ongewone locatie voor een afspraak.

‘Als je het exacte uur van overlijden wilt weten, dan moet je nog even geduld oefenen, Boeckx. Minimaal vijf uur geleden. Dus zeker voor twee uur vannacht. Als je me de tijd gunt, kan ik het tijdstip nog nauwkeuriger bepalen.’

De wetsdokter heeft zich moeizaam opgericht. Zijn oude knoken wringen tegen. Hij moet met zijn bleke handen op zijn knieën steunen om zich op te richten.

‘Lijkt me wel een belangrijk element,’ antwoordt Jozef terwijl hij nauwkeurig de informatie doorneemt die de lokale politie hem bezorgd heeft. Volgens hen is ze nog vrijgezel. De kans dat ze thuis woont, is dus aanneembaar. Geen prettig vooruitzicht. Haar ouders op de hoogte brengen van het dramatische nieuws. Hij zal Lotte meenemen. Die is druk aan het noteren. Ze staat bij de dorpspastoor. Moord in de pastorie. Een clichématige titel van een goedkope thriller. De pastoor

had met bevende stem de politie opgebeld. Hij was rond zes uur opgestaan. Naar dagelijkse gewoonte wou hij, voor het ontbijt, een ochtendwandeling houden in de tuin. De deur van de wc die op een kier stond, had zijn aandacht getrokken.

‘Was u gisterenavond thuis, euh ... eerwaarde?’

Lotte hoopt dat ze de juiste aanspreektitel heeft gebruikt.

‘Nee, zaterdagavond ga ik naar Halle. Er is een eredienst om twintig uur. Nadien eet ik bij de kloosterzusters. Ik ben laat thuisgekomen. Na 22.30 uur, zoals altijd. Langs de voordeur,’ voegt hij er snel aan toe.

‘Excuseer voor mijn gênante vraag, eerwaarde. Nog naar de wc geweest?’

‘Ja, maar niet hier. Ik heb een wc verder in de woning,’ antwoordt hij terwijl hij een vluchtige glimlach probeert te camoufleren.

Als verontschuldiging voor haar vervelende vraag. Delicate, preutse oprisping omdat hij zijn toilet rituelen moet prijsgeven.

‘Is de achterdeur die uitgeeft op de tuin niet op slot?’

‘Nooit. Is een gewoonte en afspraak met de huurders van het appartement op de eerste verdieping. Trouwens het appartement is voor het ogenblik niet verhuurd.’

‘Was de deur vanmorgen ook open?’

‘Weet ik niet. Ik heb onmiddellijk de politie en hulpdiensten gebeld. Zou je aan hen moeten vragen. Ik zie geen reden waarom ... Heb ik nu die deur geopend of de politie? Mijn geheugen laat me de laatste tijd soms in de steek.’

‘Dit meisje, ... Marijke Deboeck, was daarvan op de hoogte?’ onderbreekt Lotte de pastoor terwijl ze haar nota's bijwerkt.

‘Niet dat ik weet.’

‘Kende u haar, eerwaarde?’

‘Haar in mindere mate, haar ouders des te meer. Ze zijn trouwe kerkgangers.’

‘Weet u of ze nog thuis woonde?’

‘Ik weet dat ze hogere studies volgt, euh ... volgde. In het weekend kwam ze naar huis. Denk ik toch, staat me voor dat haar ouders me dat toevertrouwd hebben.’

‘Hebt u vorige avond of nacht iets speciaals opgemerkt?’

‘Neen. Ik ben onmiddellijk gaan slapen. Ik ben dus niet meer naar de tuin geweest. Pas deze morgen heb ik dit afschuwelijke feit opgemerkt. Toen ik gisteravond vertrok was er nog niets aan de hand.’

‘Hoe weet u dat?’

‘Ik ben langs de tuin gewandeld. Mijn fiets stond daar. Denk ik toch. Neen, ik ben er haast zeker van.’

‘Hoe laat ben je vertrokken?’

‘Rond half acht, denk ik. Het was nog rustig in de tuin.’

‘Oké. Als er u nog iets mocht te binnen schieten, aarzel dan niet om ons te contacteren.’

‘Ga ik zeker doen.’

Lotte begeeft zich naar Jozef. Ze is in de war. Ze heeft het onzalige gevoel dat ze een belangrijk detail over het hoofd gezien heeft. Piekeren helpt haar op dit ogenblik geen stap verder. Het zal haar later wel te binnen schieten. Ze vat samen wat de pastoor haar toevertrouwd heeft. Weinig wereldschokkends of niets dat hen nu al vooruit helpt.

‘Volgens de pastoor woonde Marijke nog thuis. De pastoor kwam wel af en toe onzeker over. Zijn geheugen vertoont blijkbaar gaten zoals Gruyère kaas.’ verwoordt Lotte met weinig overtuiging haar wedervaren.

‘Ouder worden, daar heb jij nog geen last van. Jouw beurt komt wel,’ reageert de commissaris op haar omschrijving van de kwaaltjes van de geestelijke.

Jozef zucht. Er zijn van die ogenblikken dat hij zijn job haat. Hij weet dat hij in die omstandigheden kan rekenen op bijstand van de dienst slachtofferbejegening. Hij zal niet aarzelen om contact op te nemen met die afdeling. Ze zijn er immers voor opgeleid.

‘Nog iets, baas. Ik ken dat meisje. Niet persoonlijk. Ik heb haar al eens ontmoet. In het uitgangsleven. Ik ben er bijna zeker van dat ze lesbisch is. Vandaar.’

Jozef kijkt Lotte aan. Hij trekt zijn wenkbrauwen op.

‘Weten haar ouders dat ze lesbisch is? Godverdomme, en ze is ...?’

Een jong meisje dat op geen mannen valt. En dan nog ... Jozef huivert bij de zonderlinge gedachte.

‘Ik zou het niet weten. Mij gaf ze de indruk wat afstandelijk te zijn. Of beter gezegd, ze nam een afwachtede houding aan. Zou nooit een vreemde aangesproken hebben.’

‘We zullen zien hoe de ouders reageren. Ik denk dat het feit dat ze lesbisch is op dit ogenblik niet belangrijk is voor ons onderzoek.’

Terwijl hij die woorden uitspreekt, vraagt Jozef zich af of die conclusie niet voorbarig is. Heeft het toeval haar op deze plaats gebracht of had ze een afspraak gemaakt?

* 4 * zondag 4 juni 2017 – 8 uur

Een blonde kerel, vrij groot van gestalte en met gemillimeterd haar staat aan de balie van het bureau van het interventieteam van Halle.

‘Een zekere inspecteur Freddy Leunens heeft me gebeld. Mijn wagen zou teruggevonden zijn. Heeft gisterenavond iemand gestolen. Een donkere BMW X5. Ik ben de eigenaar, Johan Willems.’

‘Ik denk dat u geluk heeft. Normaal zat zijn nachtshift er al op. Maar met dat ongeluk en die diefstal heeft hij wat overuren moeten kloppen. Administratie, hé. Je zou er nachtmerries van krijgen.’

Er verschijnt een flauwe glimlach op het bedrukte uiterlijk van Johan.

‘Ik zal hem eens roepen,’ vervolgt de politiemans aan de balie wanneer hij merkt dat zijn kritische opmerking zijn bezoeker niet beroert.

Een paar minuten later verschijnt Freddy Leunens. De tas koffie in zijn hand. Sloffend als een vermoeide schildpad. Getekend door de nachtshift en de ongewenste overuren. Ongegeneerd gapend.

‘Meneer Willems. Gelukkig hebt u ons snel gealarmeerd zodat we de dader bij de lurven hebben kunnen vatten. Weer zo’n nieuwe Belg die denkt dat hier de regels van zijn apenland van toepassing zijn.’

‘Nog iemand die Francken het land mag uitzetten,’ beaamt Johan.

‘Ze kunnen niet streng genoeg zijn,’ stemt Freddy in terwijl hij de identiteitskaart controleert.

‘Hier zijn uw sleutels. En de volgende keer wat voorzichtiger. Bovendien hebt ge geluk. Ge kunt nog rijden. Ik dacht er eerst anders over. Ik heb hem dus laten wegslepen.’

‘Ja, ik weet het. Ik had de sleutels al in het contact gestoken toen ik merkte dat ik mijn portefeuille vergeten was. Ik ben die nog snel in mijn appartement gaan halen. Mijn wagen stond voor de deur. Toen ik opnieuw beneden kwam, was mijn auto verdwenen.’

‘Dus, het mag een goede les zijn. Nooit uw sleutels onbeheerd laten opsteken.’

‘Juist, zal niet meer gebeuren.’

‘Als u hier nog eens wilt tekenen. Eerst lezen uiteraard. Daarmee is voor u de zaak afgehandeld. Met uitzondering van de factuur van de sleepdienst. Die moet ge dan maar verhalen op ons Marokkaans boefje.’

Terwijl Freddy de sleutels overhandigt, herinnert hij zich dat hij de technische recherche gevraagd had om de wagen uit te kammen.

‘Ge zult misschien wat stof terugvinden in de wagen. Ik heb hem laten onderzoeken op vingerafdrukken. Ook dat nog. Uw gsm ligt op de passagiersstoel. De dief beweerde in ieder geval dat hij niet van hem was. Hij wou ons doen geloven dat hij op zoek was naar zijn gsm. Uw gsm had hij onder de stoel gevonden. De simkaart stak er niet in. Lag er naast.’

‘Mijn gsm?’ Ik heb die hier bij mij,’ reageert Johan verbaasd.

‘Ik zal eens gaan kijken. Ik zal hem binnenbrengen want ik zou niet weten van wie die is.’

Een paar minuten later staat Johan opnieuw aan de balie. Freddy staat te keuvelen met een inspecteur.

‘Niet van mij,’ laat Johan weten terwijl hij de gsm en de simkaart overhandigt aan Freddy.

‘Voilà. En nog eens bedankt voor de snelle interventie.’

‘We zullen ervoor zorgen dat deze kerel niet meer de kans krijgt om auto’s te stelen,’ besluit Freddy het zakelijke gesprek.

‘Ik zal die simkaart er eens insteken. Dan zullen we misschien snel ontdekken van wie de telefoon is,’ zegt Freddy tegen zijn collega.

Hij heeft nauwelijks het toestel afgesloten of de ringtone weerklinkt. Zo’n hedendaags muzikje dat je iedere minuut op een van die moderne zenders kan horen.

* 5 * zondag 4 juni 2017 – 9.15 uur

Jozef belt aan bij de ouders van Marijke. Haar moeder opent de voordeur. Met de gsm in haar hand. Lijkbleek. Ze lijkt van streek en staart naar Jozef zonder hem te begroeten. Alsof hij een onzichtbaar spook is.

‘Mevrouw Deboeck, ik ben Jozef Boeckx, commissaris van het rechteam Zennevallei en dit is mijn collega, hoofdinspecteur Lotte Lievens. En dit is ... We ...’

‘Zeg me dat het niet waar is, zeg me dat het niet waar is,’ schreeuwt de moeder hysterisch.

‘Marijke, mijn liefste dochter, zeg dat het niet waar is!’

‘Mevrouw, wat gebeurt er? Heeft iemand u al op de hoogte gebracht van het nieuws over uw dochter?’

‘Ik heb de politie van Halle aan de lijn. Ze hebben de gsm van mijn dochter gevonden. Er moet iets ernstigs gebeurd zijn want Marijke is deze nacht niet thuisgekomen. Ik heb al honderd keer geprobeerd om haar op haar gsm te bellen. En nu ineens neemt iemand van de politie op. Hij lag in een gestolen wagen.’

Ze spuit de woorden in een razend tempo. Zonder onderbreking, alsof er geen leestekens bestaan. Over het hoofd van de commissaris heen. Alsof haar uitgeschreeuwde bekommernis voor een ongedefinieerde persoon in de straat bestemd is.

‘Wie hebt u aan de lijn? Mag ik even,’ stamelt Jozef terwijl hij zijn hand uitsteekt naar haar gsm.

Marijkes moeder aarzelt om de gsm te overhandigen. Jozef rukt hem onhandig uit haar handen. Ze kijkt hem verward aan. Heeft hij het recht om haar die smartphone afhandig te maken?

‘Met wie spreek ik?’

Jozef luistert eerst aandachtig. Kalmte die overgaat in opwinding en resulteert in groeiende ergernis.

‘Freddy Leunens van de interventieploeg van Halle? Hoe komt u in het bezit van die gsm?’

Jozef knijpt zijn ogen dicht en steekt zijn vinger in zijn rechteroor. Het wanhopige gekrijs van Marijkes moeder gaat door merg en been. Jozef vermoedt dat Lotte haar op de hoogte gebracht heeft van het afgrijselijke nieuws. Hij prijst zich gelukkig dat ze iemand van slachtofferhulp meegenomen hebben.

‘In een gestolen auto gevonden? En waar staat die auto nu?’

‘Wablief? De eigenaar is hem al komen ophalen!’

Er spoken heel wat scheldwoorden door Jozefs hoofd. Hij is voldoende helder van geest om ze niet uit te spreken.

‘Wil je dan stante pede die wagen ophalen? Waarschijnlijk is er een link met een moord.’

‘De dief, en dus volgens u, de moordenaar zit bij jullie?’

Jozef hallucineert bijna bij het horen van deze excentrieke conclusie.

‘Wanneer we hier vertrokken zijn bij de moeder van het vermoorde meisje, nota bene de eigenares van de bewuste gsm, komen we bij u langs. Begrepen?’

Jozef slaat wit uit van woede wanneer hij het antwoord aanhoort.

‘Shift gedaan of niet. Zorg maar dat je er bent,’ tiert hij en sluit het gesprek af.

‘Godverdomme, Lotte. Dank zij knoeiwerk van het plaatselijke interventieteam van Halle zijn we misschien belangrijke sporen kwijtgespeeld. Ik durf er een fortuin op verwedden dat die kwibus geen handschoenen aangetrokken

heeft en nog wat extra vingerafdrukken heeft nagelaten op de telefoon van het vermoorde meisje. Hoe is het mogelijk?

Tegelijkertijd merkt hij dat zijn vloek weinig geapprecieerd wordt door de dame des huizes. Hij beseft dat zijn optreden weg heeft van een olifant die een ravage aanricht in een porseleinwinkel en dat zijn ergernis niet opweegt tegen het immense verdriet dat deze vrouw nu in haar greep houdt.

‘Sorry, mevrouw Deboeck. Ik neem aan dat mijn collega u op de hoogte gebracht heeft. Mijn innige deelneming.’

Mevrouw Deboeck knelt een paar papieren zakdoeken in haar linkerhand. Ze laat de tranen tomeloos over haar wangen rollen. Ze snottert en snuit om de vijf seconden haar neus. Ze staart wezenloos voor zich uit. Het zal nog even duren vooraleer ze beseft welk onheil haar overvallen heeft, overweegt Lotte. Ze durft haar geen vragen stellen. Ze is al even sprakeloos als de moeder van Marijke.

‘Denkt u dat u op een paar vragen zal kunnen antwoorden, mevrouw Deboeck?’

Ze kijkt Jozef angstig aan. Alsof hij haar nog dieper in de put wil duwen. Ze knikt, weinig overtuigend. Ze twijfelt. Moet ze nu expliciet aan de commissaris vragen om haar gsm terug te bezorgen? Jozef legt die achteloos neer op de salontafel.

‘Is uw man niet thuis?’

‘Fietsen,’ fluistert ze bijna onverstaanbaar.

‘Wanneer hebt u uw dochter voor het eerst gebeld op haar gsm?’

‘Om zes uur ... ik was wakker geworden ... moest naar de wc ... gisteravond rond tien uur ook eens ... ze nam niet op ... ik veronderstelde dat ze me toen ...’

Haar woorden komen er met horten en stoten uit, tussen de onophoudelijke huilbui in.

‘Ga dan altijd in haar kamer eens kijken. Ze was er niet. Ik werd ongerust.’

‘Was uw dochter uitgegaan?’

‘Ja. Het gemaskerde bal van de jeugdbeweging. Verkleed als buikdanseres. Ze was zo mooi met dat kleedje. Ik heb er met mijn smartphone een foto van gemaakt.’

‘Stoort het wanneer ik iemand laat langskomen om er een afdruk van te maken. Ideaal materiaal voor een opsporingsbericht. Iemand moet haar gezien hebben en misschien in wiens gezelschap ze was.’

‘Alles wat kan helpen ...’

Ze kan haar zin niet afmaken. Een nieuwe huilbui welt op.

‘Had ze met iemand afgesproken?’ probeert Jozef belangrijke details te weten te komen terwijl hij veronderstelt dat dit ijdele hoop is.

‘Ik weet het niet. Ze hebben haar toch niet ...?’

‘De wetsdokter is haar nog aan het onderzoeken. Ik kan daar op dit ogenblik niet meer over vertellen, mevrouw.’

Ofschoon de moeder de woorden niet durft uitspreken, weet de commissaris uit ondervinding dat verkrachting steeds de eerste bezorgdheid is van de ouders. Dat hun dochter dood is, is al erg genoeg. Dat ze bijkomend nog seksuele vernederingen heeft moeten ondergaan, maakt het verdriet alleen maar intenser. Hij probeert aan de dingen te denken waarover ze wel al zekerheid hebben. Haar smartphone. Die moet hij onmiddellijk laten onderzoeken in het technische labo. Dat uilskuiken zal daar waarschijnlijk nog niet aan gedacht hebben.

‘Kunnen we uw man ergens bereiken?’

‘Ik weet het niet ...’

Een volgende huilbui die zich als een niet aflatend onweer met onophoudelijke stortbuien in de kamer genesteld heeft. Jozef neemt zijn gsm. Hij besluit om de seksuele geaardheid van Marijke niet ter sprake te brengen. Haar moeder is nu al over haar toeren. Moet ze nu vernemen dat haar dochter lesbisch was? Jozef is haast zeker dat haar moeder niet op de hoogte is. Heeft volgens hem ook geen belang. Om zijn onderzoek technisch compleet te maken, vraagt hij omzichtig naar het alibi van de moeder en haar echtgenoot. Kunnen misschien ook tranen van berouw zijn.

‘Ik neem aan dat u de ganse avond en nacht met uw man thuis was.’

De vrouw knikt. Ze heeft tot Jozefs tevredenheid de achtergrond van zijn vraag niet laten doordringen.

‘Had uw dochter geen handtas?’

‘Nee, ze had enkel haar smartphone meegenomen. Die zit in een soort etui en daarin had ze haar geld en pas gestoken. Heeft men haar misschien vermoord voor haar geld?’

‘We hebben in ieder geval dat etui nog niet gevonden. Ik laat navragen of het misschien nog in de auto ligt. Welke kleur had het?’

‘Wit. Maagdelijk wit.’

Jozef vraagt zich af waarom ze het wit nog eens benadrukt. Wil ze misschien beklemtonen dat haar dochter nog maagd is?

‘Mevrouw, deze dame die ik nog niet heb voorgesteld, werkt bij onze dienst slachtofferbejegening. Ze zal bij u blijven totdat uw man teruggekeerd is. Of langer als u dat wenst.’

Jozef ziet hoe de betraande ogen van Marijkes moeder afdwalen naar de dame. Ze reageert niet. Ze wuift de professionele hulp niet weg en laat toe dat de dame van de

dienst slachtofferbejegening naast haar in de fauteuil komt plaatsnemen.

‘Ik ga Stan bellen om de gestolen wagen op te halen bij de eigenaar. Die Freddy van het interventieteam van Halle dacht dat hij het onderzoek al kon afsluiten,’ laat hij geërgerd weten aan Lotte.

Jozef belt Stan. Hij geeft zijn opdracht door. Freddy Leunens van het interventieteam zou hem wel de nodige informatie verschaffen. Hij vraagt Stan om Dirk naar Halle te sturen en de bewuste gsm op te pikken en tegelijkertijd de zo gezegde dief naar hun bureau in Alseberg te brengen. Twee aansluitingspunten om hun onderzoek op te starten. Waarschijnlijk al onthoofd door de vervloekte tussenkomst van Freddy Leunens. Door hoeveel handen was de gsm van Marijke al niet gegaan? Welke bruikbare sporen al uitgewist? Hoe kwam die gsm in de gestolen auto terecht? Er moet dus een link zijn. Vragen die Jozef onmiddellijk beantwoord wil. Hoe vroeger hoe liever. De zondag een rustdag? Vergeet het maar.

* 6 * zondag 4 juni 2017 – 11.30 uur

Jozef is in alle staten. Stan heeft hem zojuist gebeld. Johan Willems had zijn auto grondig gekuist. Van binnen en van buiten. Alle sporen zijn onherroepelijk gewist. Van een maagdelijk wit etui was er geen sprake. Van geld evenmin. Hij heeft ondertussen vernomen dat Freddy de technische recherche haar werk had laten doen en dat ze vóór het terugbezorgen van de auto de nodige vingervormen hadden genomen. Toch niet alle indicaties in rook opgegaan? Of door het zeepsop weggespoeld? De vermoedelijke dief, Fadil Peeters, zit in de verhoorkamer. Jozef wil hem onmiddellijk ondervragen. Lotte zal hem assisteren. Ondertussen zullen Stan en Dirk de contacten, de berichten en het telefoonverkeer van Marijkes gsm uitpluizen. Ze moeten Johan Willems vragen om langs te komen. Om zijn vingervormen na te laten. Op die manier kunnen ze die al elimineren als sporen van de dader op de gsm. Freddy Leunens' afdrukken zullen er ook op voorkomen. Die kunnen ze ook uitschakelen als verdachte. Voor Jozef is hij er bovendien te stom voor. Werk op de plank.

Fadil zit er zenuwachtig bij. Hij schuift voortdurend heen en weer over zijn stoel. Zijn scherpe jukbeenderen vallen op. Boven zijn lip verschijnen een paar zweetdruppels. Hij ziet er vermoeid uit. De ganse nacht niet geslapen. Onderworpen aan een ononderbroken verhoor. Papieren moeten ondertekenen. Men hechte weinig geloof aan zijn verhaal. Voortdurend moeten vechten tegen de vooringenomenheid van zijn ondervragers. Ze zagen hem aan als een leugenaar en dief. Hij hoopt dat er nu verandering in komt. Hij vindt het wel raar dat een rechte team zich met de zaak zal bezighouden. Die

worden toch voor gewichtiger zaken ingeschakeld. Moord en dergelijke. Ze hebben misschien niks anders te doen.

‘U bent Fadil Peeters,’ begint Jozef zijn ondervraging.

Lotte assisteert hem. Ze zit nog met haar gedachten bij de moeder van Marijke. Ze probeert zich in te leven. Hoe zou haar moeder ...? Dat is nu al het tweede jonge slachtoffer dat het pad van haar prille carrière als rechercheur kruist¹.

‘Jawel.’

Fadil weet niet wat hij er nog moet aan toevoegen. Hij was ook al zwijgzaam geweest toen een jonge collega van de commissaris hem was komen ophalen bij de interventiedienst van Halle. Ze hadden even moeten wachten en hadden geen woord met elkaar gewisseld. Fadil voelt de spanning afnemen. Hij realiseert zich dat er nu eindelijk naar hem zal geluisterd worden. De oudere collega had hen met de dienstwagen opgepikt. Hij stonk naar de sigaretten. Fadil werd er haast kotsmisselijk van. Hij besloot wijselijk om geen opmerking te maken. De politieman die hem onophoudelijk had beschuldigd, mompelde nog iets van een moordenaar. Dat wist hij niet te plaatsen. Waarschijnlijk een lopende zaak.

‘Vertel me nu eens van naaldje tot draadje wat er gisterenavond gebeurd is.’

Fadil voelt zich opgelucht. Ook al heeft hij zijn verhaal reeds ettelijke malen herhaald. Bij de vorige gelegenheden werd er weinig geloof gehecht aan zijn betoog. Ook al konden ze hem op geen enkele leugen betrappen. De commissaris geeft hem de indruk dat hij naar hem wil luisteren. Eindelijk kan hij zijn relaas doen zonder om de vijf seconden onderbroken te worden en als leugenaar bestempeld te worden.

¹ zie “oorlog en vete”

‘Wel, ik was gisterenavond bij mijn vriendin. Ik besepte ineens dat het al vrij laat geworden was. Ik wou nog naar mijn kot in Brussel en moest de trein halen van 23.55 uur in Halle. Het werd me duidelijk dat ik er te voet niet meer zou geraken. Daarom besloot ik te liften. Het duurde ...’

‘Graag de naam van je vriendin en het tijdstip tot wanneer je bij haar gebleven bent,’ ontkracht Jozef de vrome wens van Fadil om niet te pas en te onpas in de rede gevallen te worden.

‘Ze heet Lise Dierckx, woont in een van de appartementen aan de kerk. Kerkstraat ... Sorry, het huisnummer weet ik niet. Nog nooit naar gekeken. Ik weet waar ze woont en dat is al voldoende. Ik ben rond elf uur bij haar vertrokken. Ik realiseerde mij dat ik mijn trein niet meer zou halen. Misschien was autostop een alternatief.’

‘Oké, zullen we controleren. Ga verder.’

‘In Wauweringen stopte er een donkere BMW X5. Twee meisjes, verkleed als non en met een masker van “Soeur Sourire”, stapten uit. Ik mocht achteraan gaan zitten en moest op de middelste zetel plaatsnemen. Vooraan zaten twee gasten, zij waren als toreador gekleed en hadden ook een masker op. Ik vermoedde dat ze van het gemaskerde bal van de jeugdbeweging kwamen en maakte me dus geen zorgen. Het bleef stil in de wagen. Totdat we in Buizingen waren, op de baan richting kerk zonder toren. Hoe heet die ook weer? Octave en nog iets.’

‘Octave de Kerchove d’Exaerdestraat,’ vult Lotte aan.

‘De bestuurder was toen waarschijnlijk even afgeleid en is tegen een bloembak geknald. Ze zetten het alle vier op een lopen. Ik wou hetzelfde doen maar ik vond mijn gsm niet meer. Nu vermoed ik dat hij uit mijn achterzak moet gegleden zijn en dat een van de meisjes hem in haar haast moet

meegenomen hebben. Ik heb gans de wagen doorzocht. Vruchteloos. Er lag wel een andere gsm en een simkaart. Niet van mij.'

'Oké. Lijkt me aannemelijk. Volgens Freddy Leunens, de inspecteur van de plaatselijke interventiedienst, was u ook vooraan in de wagen aan het zoeken. Eigenaardig wanneer je beweert dat je achterin zat.'

'Ik weet het, ik was verward. In paniek doet een mens domme dingen zeker? De smartphone was misschien naar voren geschoven als gevolg van de botsing. Ik weet niet meer wat me bezielde.'

'Ik heb je onderbroken. Ik begrijp dat de politie aankwam tijdens uw zoektocht.'

'Klopt. En de politieman, die kale, die het woord voerde, begon me onmiddellijk te beschuldigen. Mijn huidskleur was voor hem blijkbaar een afdoende reden om me als crimineel te bestempelen. Daarenboven kwam zijn collega nog vertellen dat de wagen gestolen was. Toen was het hek helemaal van de dam.'

'Juist. En het wordt alleen maar erger.'

'Hoe bedoelt u, commissaris?'

'Wel, de gsm die in de wagen gevonden werd, behoort toe aan de jonge vrouw die we deze morgen vermoord aangetroffen hebben in de pastorie.'

Fadil lijkt als door de bliksem getroffen. Het zweet parelt van zijn voorhoofd. Hij heeft het ijskoud. Alsof er bevroren bloed door zijn aderen stroomt. Hij kijkt de commissaris verbouwereerd aan. Hij opent zijn mond. Er komt geen geluid uit. Hij realiseert zich dat zijn optimisme een flinke deuk heeft gekregen.

'We zullen de smartphone op vingerafdrukken onderzoeken.'

Het zweet dat nu uitbreekt, voelt aan als een waterval. Geen stoppen aan. Ze gaan hem nu toch niet beschuldigen van moord.

‘U vertelde dat u tot elf uur bij uw vriendin was. Wanneer ben je daar aangekomen?’

‘Om zeven uur.’

‘Dat betekent dat u van zeven tot elf een alibi hebt. We zullen het checken.’

Lotte merkt op dat deze logische conclusie hem onrustiger maakt. Hij heeft bovendien geen enkele getuige die zijn onwaarschijnlijke verhaal kan bevestigen. Zijn vriendin kan hem bevrijden van alle verdenkingen wanneer de moord voor elf uur gepleegd werd.

‘U kan ons dus geen beschrijving geven van een van de vier personen in de auto.’

‘Toch wel. Een van de meisjes nam even haar masker af.’

‘Hoe zag ze er dan uit?’

‘Ze had zwart halflang haar, was eerder slank ... fijn gezicht, ze was opgemaakt, rode lippen ... en had steenkoolzwarte ogen.’

‘Steenkoolzwarte ogen. Dat is wel heel zwart,’ probeert Jozef feedback te geven.

‘Klopt. Maar het was de eerste keer dat ik zo’n zwarte ogen zag. Kon je niet naast kijken.’

‘Dat is dan toch al één aanknopingspunt, hoe miniem ook. We kunnen onze speurtocht beginnen naar een jongedame met steenkoolzwarte ogen. Belangrijk detail voor een opsporingsbericht.’

Fadil vraagt zich af hoe hij de repliek van de commissaris moet interpreteren. Ernstig? Of schuilt er verdoken humor achter? Sarcasme en ironie?